7691

003 Nazwisko GŁOWACKI Imiona TADEUSZ ANDRZEJ lat życia 83

004 Pseudonim

006 z domu Rodzice

008 Data urodzenia 30.9.1917 Miejscowość KRAKÓW

010 Data śmierci 20.8.2001 Miejscowość SZTOKHOLM

012 Pogrzeb/Spopielenie Adres Cmentarza Kraków

Nr. grobu

026 Źródła: Nekrolog

Ankieta

Lista Stowarzyszenia

Grodziska

Suchecitz

Inne 20.10.01 TP wspom.

029 **Wyznanie** RZYM KAT

030 **Jednostka wojskowa**

032 **Rodzaj wojska**

033 **Stopień wojskowy**

034 **Odznaczenie**

036 **Zawód**

038 **Tytuły naukowe**

042 **Instytucje**

044 **Obozy**

046 **Słowo kluczowe**

Karta Rejestracyjna Archiwum Osobowe Emigracji. Biblioteka Polska w Londynie.

T.P. 20.X.2001

Odszedł Tadeusz Głowacki

Po długiej chorobie odszedł śp. Tadeusz Andrzej Głowacki (ur. 30.09.1917 r. w Krakowie, zm. 20.08.2001 r. w Sztokholmie), działacz społeczny oraz mecenas kultury polskiej w Skandynawii.

W chwili wybuchu II wojny światowej był radiotelegrafistą w sztabie Dowództwa Floty kontradmirała Józefa Unruga na Helu i stamtąd poszedł do niewoli. Po udanej ucieczce z obozu jenieckiego w Niemczech w 1944 r. i z pomocą Tajnej Organizacji Polskiej „Felicja" przez Danię przedostał się do Szwecji gdzie został skierowany do attachatu wojskowego Poselstwa RP w Sztokholmie.Tam przebywał aż do przejścia do cywila w 1946 r.

Po wojnie podjął studia inżynieryjno-techniczne w zakresie konstrukcji maszyn. Specjalizował się w limnologii oraz produkcji papieru. Uzyskał szereg patentów w Niemczech, Francji, Wlk. Brytanii oraz w wodowej pełnił stanowisko naczelnego inżyniera oraz doradcy technicznego szwedzkich koncernów. W latach 1958-85 był także właścicielem firmy inżynieryjno-technicznej.

Fascynował się humanistyką, zwłaszcza historią Polski i w ramach Instytutu specjalizował się w zakresie mniejszości narodowych na ziemiach przedrozbiorowej Rzeczypospolitej. Pomagał materialnie w wydawaniu i redagowaniu biuletynu Koła Lwowian „Głos Lwowa" i „Wiadomości Polskich" w Sztokholmie oraz „Kroniki poświęconej sprawom polskim" w Kopenhadze.

Brał czynny udział na forum Federacji Światowej Stowarzyszenia Polskich Kombatantów i Stowarzyszenia Marynarki Wojennej, Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata, Komitetu na Rzecz Wolnej Polski w Skandynawii oraz Rady Uchodźstwa Polskiego w Szwecji.

Dzięki szerokim kontaktom w szwedzkich sferach politycznych i rialnej), przychodził z pomocą naszej emigracji. W 1970 r. uratował majątek Rady Uchodźstwa Polskiego, co umożliwiło powstanie istniejącego do dzisiaj Ośrodka Polskich Organizacji Niepodległościowych (OPON) w Sztokholmie; „Wiadomości Polskie" stały się wówczas ponownie miesięcznikiem i organem Rady. W 1973 r. założył wydawnictwo „Kronika", które w 1985 r. weszło w skład IPS z siedzibą w Kopenhadze i kierował nim do 1993 r. będąc równocześnie redaktorem jego publikacji.

Był twórcą (pomysłodawcą, budowniczym i fundatorem) pierwszego pomnika Katyńskiego na Zachodzie, który w 1975 r. stanął w Sztokholmie oraz prezesem Komitetu Katyńskiego (1975-1985). Legendarnym stał się Jego „wyczyn" z rozrzuceniem z samolotu ulotek w języku szwedzkim „Na powitanie Gierka" w Sztokholmie (1975).

Wspierał POSK w Londynie, był ją cegiełkę fundacyjną dołożył do Fundacji Jana Pawła II w Rzymie, wspomagał Kościół w różnej formie (Jasna Góra, Biblioteka KUL i inne).

Powstanie „Solidarności", a następnie wprowadzenie stanu wojennego w PRL wzmogło jego działalność na rzecz ruchów niepodległościowych w Kraju. Został przedstawicielem Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO) na Skandynawię oraz wydatnie brał udział w akcji pomocy materialnej więźniom i internowanym oraz ich rodzinom w Polsce. Wspomagał Komitet Obrony Robotników (KOR), Komitet Katyński w Krakowie, Polski Uniwersytet w Wilnie i poparł materialnie akcję „Polacy w Kazachstanie".

W 1985 r. uczcił pamięć swoich rodziców założeniem naukowej Fundacji Instytutu Polsko-Skandynawskiego. Z ramienia Instytutu przez kilka lat troszczył się o polskie zbiory w Muzeum Pamięci Wojny NCzK w Narviku, oraz zaprojektował i ufundował epitafium wymieniające imiennie wszystkich poległych członków załogi ORP „Grom" zatopionego w fiordzie Rombak.

Śp. Zmarłego charakteryzowała ogromna dynamika, młodzieńczy sprzeciw oraz zamiłowanie do dobrej organizacji i nieuchylanie się od praktycznej działalności.

Był wszędzie tam, gdzie podejmowano działania i dokonywały się przeobrażenia mające na celu odzy-

Karta Rejestracyjna Archiwum Osobowe Emigracji. Biblioteka Polska w Londynie.

T.P. 20.X.2001

Odszedł Tadeusz Głowacki

Po długiej chorobie odszedł śp. Tadeusz Andrzej Głowacki (ur. 30.09.1917 r. w Krakowie, zm. 20.08.2001 r. w Sztokholmie), działacz społeczny oraz mecenas kultury polskiej w Skandynawii.

W chwili wybuchu II wojny światowej był radiotelegrafistą w sztabie Dowództwa Floty kontradmirała Józefa Unruga na Helu i stamtąd poszedł do niewoli. Po udanej ucieczce z obozu jenieckiego w Niemczech w 1944 r. i z pomocą Tajnej Organizacji Polskiej „Felicja" przez Danię przedostał się do Szwecji gdzie został skierowany do attachatu wojskowego Poselstwa RP w Sztokholmie.Tam przebywał aż do przejścia do cywila w 1946 r.

Po wojnie podjął studia inżynieryjno-techniczne w zakresie konstrukcji maszyn. Specjalizował się w limnologii oraz produkcji papieru. Uzyskał szereg patentów w Niemczech, Francji, Wlk. Brytanii oraz w Północnej Ameryce. W karierze zawodowej pełnił stanowisko naczelnego inżyniera oraz doradcy technicznego szwedzkich koncernów. W latach 1958-85 był także właścicielem firmy inżynieryjno-technicznej.

Fascynował się humanistyką, zwłaszcza historią Polski i w ramach Instytutu specjalizował się w zakresie mniejszości narodowych na ziemiach przedrozbiorowej Rzeczypospolitej. Pomagał materialnie w wydawaniu i redagowaniu biuletynu Koła Lwowian „Głos Lwowa" i „Wiadomości Polskich" w Sztokholmie oraz „Kroniki poświęconej sprawom polskim" w Kopenhadze.

Brał czynny udział na forum Federacji Światowej Stowarzyszenia Polskich Kombatantów i Stowarzyszenia Marynarki Wojennej, Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata, Komitetu na Rzecz Wolnej Polski w Skandynawii oraz Rady Uchodźstwa Polskiego w Szwecji.

Dzięki szerokim kontaktom w szwedzkich sferach politycznych i wojskowych (ppłk Obrony Terytorialnej), przychodził z pomocą naszej emigracji. W 1970 r. uratował majątek Rady Uchodźstwa Polskiego, co umożliwiło powstanie istniejącego do dzisiaj Ośrodka Polskich Organizacji Niepodległościowych (OPON) w Sztokholmie; „Wiadomości Polskie" stały się wówczas ponownie miesięcznikiem i organem Rady. W 1973 r. założył wydawnictwo „Kronika", które w 1985 r. weszło w skład IPS z siedzibą w Kopenhadze i kierował nim do 1993 r. będąc równocześnie redaktorem jego publikacji.

Był twórcą (pomysłodawcą, budowniczym i fundatorem) pierwszego pomnika Katyńskiego na Zachodzie, który w 1975 r. stanął w Sztokholmie oraz prezesem Komitetu Katyńskiego (1975-1985). Legendarnym stał się Jego „wyczyn" z rozrzuceniem z samolotu ulotek w języku szwedzkim „Na powitanie Gierka" w Sztokholmie (1975).

Wspierał POSK w Londynie, był jego gorącym orędownikiem i jednym z pierwszych fundatorów. Swoją cegiełkę fundacyjną dołożył do Fundacji Jana Pawła II w Rzymie, wspomagał Kościół w różnej formie (Jasna Góra, Biblioteka KUL i inne).

Powstanie „Solidarności", a następnie wprowadzenie stanu wojennego w PRL wzmogło jego działalność na rzecz ruchów niepodległościowych w Kraju. Został przedstawicielem Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO) na Skandynawię oraz wydatnie brał udział w akcji pomocy materialnej więźniom i internowanym oraz ich rodzinom w Polsce. Wspomagał Komitet Obrony Robotników (KOR), Komitet Katyński w Krakowie, Polski Uniwersytet w Wilnie i poparł materialnie akcję „Polacy w Kazachstanie".

W 1985 r. uczcił pamięć swoich rodziców założeniem naukowej Fundacji Instytutu Polsko-Skandynawskiego. Z ramienia Instytutu przez kilka lat troszczył się o polskie zbiory w Muzeum Pamięci Wojny NCzK w Narviku, oraz zaprojektował i ufundował epitafium wymieniające imiennie wszystkich poległych członków załogi ORP „Grom" zatopionego w fiordzie Rombak.

Śp. Zmarłego charakteryzowała ogromna dynamika, młodzieńczy sprzeciw oraz zamiłowanie do dobrej organizacji i nieuchylanie się od praktycznej działalności.

Był wszędzie tam, gdzie podejmowano działania i dokonywały się przeobrażenia mające na celu odzyskanie przez Polskę niepodległości, oraz upamiętniające zarówno wojenny, jak i pokojowy czyn żołnierza polskiego – czyn Drugiej Wielkiej Emigracji.

Był sceptyczny wobec odznaczania osób spośród emigracji za ich działalność, którą uważał za służbę na rzecz niepodległej Polski. Cenił sobie jednak społeczne wyróżnienia: Wielki Krzyż Kombatancki Światowej Federacji SPK (Londyn), Honorową Nagrodę „Złotej Róży" Towarzystwa Miłośników Nauki i Sztuki (Kopenhaga) i Order Międzynarodowego Związku Kawalerów Białego Krzyża za udział w pomocy humanitarnej w okresie stanu wojennego w PRL. Instytut wyróżnił swego wielkiego Donatora Medalem Pro Meritis.

Wraz z odejściem śp. Tadeusza Głowackiego niepodległościowa społeczność polska w Skandynawii utraciła jednego z najbardziej konsekwentnych w swej postawie patriotycznej, działaniu i wielkiej ofiarności przedstawiciela elity niezłomnych na Zachodzie.

Po blisko 60 latach na gościnnej ziemi szwedzkiej, przed powrotem do ojczystej w Krakowie, pożegnano Go w dniu 14.09. mszą św. w katolickiej kaplicy na cmentarzu Norra , z udziałem konsula i attaché wojskowego RP w Sztokholmie, przedstawiciela Instytutu Polsko-Skandynawskiego w Kopenhadze, przedstawicieli miejscowych organizacji kombatanckich i społecznych oraz przyjaciół składających głęboką część Jego pamięci.

Eugeniusz S. Kruszewski

I... Wytrwałość (też „W"), wytrwały
wał „do Kraju tego, gdzie kruszynę
".

czącej! W tym duchu pozdrawiam Cię,

Bogumiła Żongołłowicz (Melbourne)

n autorki).

ARCHIWUM EMIGRACJI
ZESZYT 4
TORUŃ 2001

ODSZEDŁ Z KLANU CHORYCH NA WOLNĄ POLSKĘ

TADEUSZ ANDRZEJ GŁOWACKI (1917–2001)

Po długiej chorobie odszedł śp. Tadeusz Andrzej Głowacki (ur. 30 IX 1917 w Krakowie, zm. 20 VIII 2001 w Sztokholmie) nasz Przyjaciel i Kolega, działacz społeczny oraz mecenas kultury polskiej w Skandynawii. Po śmierci żony Zofii z Czajkowskich w 1995 r., byłej więźniarki Ravensbrück, zdrowie jego podupadało coraz bardziej. Potomstwa nie pozostawił.

W chwili wybuchu II wojny światowej był radiotelegrafistą w sztabie Dowództwa Floty kontradmirała Józefa Unruga na Helu i stamtąd poszedł do niewoli. Po udanej ucieczce z obozu jenieckiego w Niemczech w 1944 r. i z pomocą Tajnej Organizacji Polskiej „Felicja" przez Danię przedostał się do Szwecji. Zgłosił się ponownie do czynnej służby i został skierowany do ataszatu wojskowego Poselstwa RP w Sztokholmie, gdzie przebywał aż do przejścia do cywila w 1946 r.

Po wojnie podjął studia inżynieryjno-techniczne w zakresie konstrukcji maszyn. Specjalizował się w limnologii oraz produkcji papieru. Uzyskał szereg patentów w Niemczech, Francji, Wielkiej Brytanii oraz w Ameryce Północnej. W karierze zawodowej pełnił stanowisko naczelnego inżyniera oraz doradcy technicznego szwedzkich koncernów. W latach 1958–1985 był także właścicielem firmy inżynieryjno-technicznej.

Fascynowało go badanie historii Polski. W ramach Instytutu Polsko-Skandynawskiego (IPS) specjalizował się w zakresie mniejszości narodowych na ziemiach przedrozbiorowej Rzeczypospolitej. Pomagał materialnie w wydawaniu i redagowaniu biuletynu Koła Lwowian „Głos Lwowa" i „Wiadomości Polskich" w Sztokholmie oraz „Kroniki poświęconej sprawom polskim" w Kopenhadze.

Emigracyjny horyzont Tadeusza Głowackiego obejmował wspólnotę emigracji niepodległościowej od Skandynawii i kontynentu europejskiego do Ameryki Północnej. Brał czynny udział na forum Federacji Światowej Stowarzyszenia Polskich Kombatantów i Stowarzyszenia Marynarki Wojennej, Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata, Komitetu na Rzecz Wolnej Polski w Skandynawii oraz Rady Uchodźstwa Polskiego w Szwecji.

Dzięki szerokim kontaktom w szwedzkich sferach politycznych i wojskowych (ppłk Obrony Terytorialnej), przychodził z pomocą naszej emigracji. W 1970 r. uratował majątek Rady Uchodźstwa Polskiego, co umożliwiło powstanie istniejącego do dzisiaj Ośrodka Polskich Organizacji Niepodległościowych (OPON) w Sztokholmie; „Wiadomości Polskie" stały się wówczas ponownie miesięcznikiem i organem Rady. W 1973 r. założył wydawnictwo „Kronika", które w 1985 r. weszło w skład IPS z siedzibą w Kopenhadze i kierował nim do 1993 r. będąc równocześnie redaktorem jego publikacji.

Był twórcą (pomysłodawcą, budowniczym i fundatorem) pierwszego pomnika Katyńskiego na Zachodzie, który w 1975 r. stanął w Sztokholmie oraz prezesem Komitetu Katyńskiego (1975–1985). Rozrzucenie z samolotu ulotek w języku szwedzkim „Na powitanie Gierka" przez Tadeusza Głowackiego w Sztokholmie w 1975 r. przeszło do legendy.

Wspierał POSK w Londynie, był jego gorącym orędownikiem i jednym z pierwszych fundatorów. Swoją cegiełkę fundacyjną dołożył do Fundacji Jana Pawła II w Rzymie, wspomagał Kościół w różnej formie (m.in. Jasną Górę, Bibliotekę KUL).

Powstanie „Solidarności", a następnie wprowadzenie stanu wojennego w PRL wzmogło jego działalność na rzecz ruchów niepodległościowych w Kraju. Został przedstawicielem Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO) na Skandynawię, oraz wydatnie brał udział w akcji pomocy materialnej więźniom i internowanym oraz ich rodzinom w Polsce. Wspomagał Komitet Obrony Robotników (KOR), Komitet Katyński w Krakowie, a później Polski Uniwersytet w Wilnie i materialnie akcję „Polacy w Kazachstanie".

W 1985 r. uczcił pamięć swoich rodziców założeniem naukowej Fundacji Instytutu Polsko-Skandynawskiego. Z ramienia Instytutu przez kilka lat troszczył się o polskie zbiory w Muzeum Pamięci Wojny NCzK w Narwiku, oraz zaprojektował i ufundował epitafium wymieniające imiennie wszystkich poległych członków załogi ORP „Grom" we fiordzie Rombak.

Tadeusza Głowackiego charakteryzowała ogromna dynamika, młodzieńczy sprzeciw oraz zamiłowanie do dobrej organizacji i nie uchylanie się od praktycznej działalności. Był prawdziwym działaczem oraz ofiarnym człowiekiem, realistą wierzącym w ideały.

Był wszędzie tam, gdzie podejmowano działania na rzecz odzyskania przez Polskę niepodległości oraz upamiętniające zarówno wojenny, jak i pokojowy czyn żołnierza polskiego — czyn Drugiej Wielkiej Emigracji.

Był sceptyczny wobec odznaczania osób spośród emigracji za ich działalność, którą uważał za służbę na rzecz niepodległej Polski. Cenił sobie jednak społeczne wyróżnienia: Wielki Krzyż Kombatancki Światowej Federacji SPK (Londyn), Honorową Nagrodę „Złotej Róży" Towarzystwa Miłośników Nauki i Sztuki (Kopenhaga) i Order Międzynarodowego Związku Kawalerów Białego Krzyża za udział w pomocy humanitarnej w okresie stanu wojennego w PRL. Instytut wyróżnił swego wielkiego Donatora Medalem Pro Meritis.

Wraz z odejściem Tadeusza Głowackiego niepodległościowa społeczność polska w Skandynawii utraciła jednego z najbardziej konsekwentnych w swej postawie patriotycznej, działaniu i wielkiej ofiarności przedstawiciela elity niezłomnych na Zachodzie do czasu uwolnienia się narodu polskiego od kurateli sowieckiej.

Pożegnano go 14 IX mszą św. w katolickiej kaplicy na cmentarzu Norra w Solna k. Sztokholmu. W uroczystości wzięli udział: konsul i attaché wojskowy RP w Sztokholmie, przedstawiciele Instytutu Polsko-Skandynawskiego w Kopenhadze oraz miejscowych organizacji kombatanckich i społecznych a także przyjaciele, składając głęboką cześć Jego pamięci ufni, że miłosierny Pan przyjmie Go do siebie.

Eugeniusz S. Kruszewski (Dania)